

ΣΥΓΧΡΟΝΟΙ ΧΑΡΑΚΤΗΡΕΣ.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΠΕΤΙΜΕΖΑΣ.

Εἰς χεῖρας τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ εἶναι σήμερον ἀνατεθειμένη ἡ τιμὴ τοῦ Ἑθνους. Εἶναι ὁ Βίσαγγελεὺς τῶν Ἑρετῶν, ὁ διεκτινών τὰς ἀνακρίσεις τῶν ἐναντίον τῆς Πολιτείας συνωμοτῶν. Ὅπως ὑπάρχουν συνωμόται σκοποῦντες νὰ ἐκθρονίσουν τοὺς Βασιλεῖς, οὕτως ὑπάρχουν ἄλλοι προτιθέμενοι νὰ ἐκθρονίσουν τὰς πολιτείας. Καὶ ὅσον ἐκεῖνοι ὑπὸ εὐγενῶν εἰς τὰς πράξεις των προάγονται αἰσθημάτων, τόσον αὐτοὶ ὑπὸ ἀγενῶν ὠθοῦνται εἰς τὸ ἐγκλημά των ἐνστίκτων. Συμφέρι ἡμῖν νὰ γνωρίσωμεν τὸν ἄνδρα, ὅστις κρατεῖ τὰς κλειδας τῆς ἀνακρίσεως· σήμερον αὐτὸς ἐρχεται ἀμέσως μετὰ τὸν ἀνώτατον ἄρχοντα· διότι ὑπὸ τὸν πέλεκύν του δυνατόν νὰ πέσουν καὶ πρωθυπουργοὶ καὶ ὑπουργοὶ καὶ Βουλευταί. Ἡ δικαστικὴ ἐξουσία ἀργὰ ἀναλαμβάνει τὸ ἀξίωμά της καὶ παρίσταται ἀντιμέτωπος τῶν ἄλλων ἐξουσιῶν· ἀργὰ περιβάλλεται τὴν πορφύραν καὶ τὸ διάδημά της καὶ ὑπερηφάνως ἐνθρονίζεται παρὰ τὰς ἀδελφὰς αὐτῆς. Ἀλλ' ὅταν τὸ κάμνει, εἶναι ἡ ἀληθὴς Βασίλισσα, ἀμείλικτος, ἀδυσώπητος, ἀκαμπτος, σταθερά. Ἡ δικαστικὴ ἀρχὴ σήμερον καλεῖται νὰ παρὰσχῇ τὴν ὑψίστην εἰς τὸν τόπον ὑπηρεσίαν· οὕτε συμφωνοῦμεν μετὰ τοῦ ἀρθρογράφου τῆς Ὁρας ὅτι τὰ Βακούφια τοῦ Σουλτάνου δέον νὰ μᾶς ἀπασχολῶσι πλεῖστον ἀπὸ αὐτὰ τὰ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μας ἀνοιγόμενα, ἀποκαλυπτόμενα, σφαδάζοντα καὶ ἀλαλάζοντα αἶσχη καὶ ἐγκλήματα. Ἑθνος τοῦ ὁποίου ἡ διοίκησις εἶναι τόσον σαπρὰ, τοῦ ὁποίου οἱ ἀντιπρόσωποι σύρονται εἰς τὰς φυλακὰς ὡς συστασιῶται ληστοπειρατῶν, τοῦ ὁποίου αἱ ἀνώτεροι τάξεις φέρονται εἰς τὰ χεῖλη πάντων ὡς συμμετασχόντες τοῦ φρικώδους τῆς κιβδηλείας ἐγκλήματος, τοιοῦτο ἔθνος πρὶν ἢ τολμήσῃ νὰ ὁμιλήσῃ περὶ τιμῆς ἐθνικῆς, δόξης προγόνων, ἀδελφῶν δεδουλευμένων, ὀφείλει νὰ σπογγίσῃ ἀπὸ τοῦ μετώπου του τοὺς ρύπους οὓς ἐξήτησαν νὰ ἐγκολάψωσιν εἰς αὐτὸ οἱ χωρὶς τιμῆς γεννηθέντες καὶ χωρὶς τιμῆς ἀποθανοῦμενοι.

* *

Ὁ Βίσαγγελεὺς τῶν Ἑρετῶν εἶναι **τύπος πολέτου**. Ὅταν ἀποβλέπων εἰς τοὺς Βελιόδζας καὶ τοὺς Κετσέας ἀπελπίζῃσαι, ἀποβλέπων πρὸς τὸν Γεώργιον Πετιμεζᾶν φαιδρύνεσαι, διότι ἂν τὸ ἐγκλημα ἐκεῖ καὶ ἡ σῆψις, τὸ καθῆκον ἐδῶ καὶ ἡ τιμὴ.

Υἱὸς ἐκείνου τοῦ ὁποίου ἡ εἰκὼν ἐπιβάλλεται μεταξὺ τῶν ἡρώων ἐν τῇ Ποικίλῃ Στοᾷ τοῦ Μονάχου, τοῦ πεσόντος ἐν Βασιλικῇ τῆς Κορίνθου εἰς αἱματηρὸν κατὰ τῶν Μαμελούκων πόλεμον **Ἀναγνώστου Πετιμεζᾶ**, υἱὸς ἀρματωλοῦ καὶ κλέφτου, κληρονομῆσας τὸ ζωντανὸν ἐκεῖνο αἷμα τὸ ὁποῖον ἐγέννα ἡ μεγάλης κακίας ἡ μεγάλης ἀρετῆς, ἀλλὰ ὅλα μεγάλα καὶ φέροντα τύπον ἡρωικοῦ ὀνόματος, ὁ **Γεώργιος Πετιμεζᾶς** εἶναι προσωπικότης ἀρετῆς, μὲ τὰς ἀρετὰς, τὴν ἰδιοφυΐαν, τὸ πάθος καὶ τὰς ἀδυναμίας της. Τὸ ἀδάμαστον τοῦ χαρακτῆρος του, ἡ ψυχικὴ του γενναιοῦτης, ἡ ἀδάμαντος σκληροτέρα ἐπιμονή του καὶ τὸ συννεφῶδες ἐκεῖνο ἀνθρώπου πιστευόντος εἰς ἰδέας, εἰς αἰσθημάτων καὶ ἔχοντος τὴν καρδίαν του πλήρη πίστεως θὰ πὸν ἐξετίνασσον βαρὺν καὶ μέγαν εἰς τὸν ὑπὲρ ἀνεξαρτησίας ἀγῶνα, ἐὰν ἐγεννᾶτο εἰκοσαετία πρὶν ἐκραγῇ. Ἀλλ' ὅτε

ἤρχετο αὐτὸς εἰς τὴν ζωὴν ἀνελάμβανε καὶ ὁ Ἑθνικὸς ἀγὼν τὴν ἰδικήν του.

Τὴν καταγωγὴν καὶ τὴν κληρονομικὴν αὐτοῦ ἀρετὴν ἐπέρρυσαν αἱ σπουδαί του ἐν Γερμανίᾳ, ὅθεν ἐπανῆλθεν εἰς τὴν πατρίδα του μὲ τὸ δῖπλωμα τοῦ διδάκτορος τῶν νομικῶν καὶ ἤρχισε προαγόμενος εἰς τὸν δικαστικὸν κλάδον.

Ἡ ψυχὴ του μεστὴ πόθου ἐλευθερίας, τὸ πνεῦμά του ἐξαλλὸν ἐκ τῶν ἐντυπώσεων ἃς εἰσεδέξατο ἐν Εὐρώπῃ καθ' ὃν καιρὸν τὰ ἡφαίστια τῶν λαῶν ἐξερεύγοντο κατὰ τῶν θρόνων καὶ τῶν ἐλέφ θεοῦ προνομίων τὴν μηδενιστικὴν αὐτῆς λάβαν, τὸ ὁρμητικὸν τοῦ χαρακτῆρος καὶ τὸ ἀδάμαστον τοῦ φρονήματός του ὁγλίγωρα τὸν ἐρρίψαν εἰς τὸ στάδιον τῆς ἐναντίον τοῦ Ὁθωνος Διαμαρτυρήσεως, ἥτις κατόπιν ἔλαβε σάρκα ἐν τῇ στρατιωτικῇ τοῦ Ναυπλίου ἐπαναστάσει καὶ ψυχὴν ἐν τῷ Γεωργίῳ Πετιμεζᾷ. Μὴ ἀπορήσῃτε, διατί τοῦτο δὲν εἶναι γνωστὸν εἰς ὅλους μας, διατί τὸ ὄνομα αὐτὸ δὲν ἐγένετο τόσῳ περιλάλητον ὅσον ἄλλα· ὑπάρχουσι πνεύματα ἐργαζόμενα καὶ πνεύματα θερίζοντα. Τὸν ἡμέτερον χαρακτηριζόμενον κατατάξατε ἐν τοῖς πρώτοις. Μετὰ τὴν εἰς Σύρον μετάθεσιν τοῦ Λεωτσάκου, οὗτος ἐκύρησεν εἰς τὴν συνωμοσίαν τὸν Ἀρτέμιον Μίχου καὶ ἀναβὰς μετ' αὐτοῦ εἰς ὑψηλὴν ἐπὶ ὄρους μονὴν καὶ ὀρκίσας τὸν ὑπέδειξεν ὡς στρατιωτικὸν ἀρχηγὸν τῆς ναυπλιακῆς ἐπαναστάσεως. Εἶχε τὸ μέγα βλέπετε προσὸν νὰ δρᾷ δι' ἄλλων, ἀφοῦ προηγουμένως κατόρθωνε νὰ εἰσχωρῇ εἰς τὰς ψυχὰς αὐτῶν διὰ τῆς θερμῆς, τῆς εὐγλωττίας, καὶ τοῦ χειμάρρου τοῦ θάρρους του.

* *

Καὶ ἐπειδὴ ὁ νοῦς εἶναι ταχύς, ἐνῷ ἡ χεὶρ εἶναι βραδεῖα, ἐχρειάσθη τέχνασμα ἵνα ἐπιταχύνωσι τὴν διὰ τοῦ Μίχου ὕψωσιν τῆς ἐπαναστατικῆς σημαίας. Πρὸς τοῦτο ἐξεμεταλλεύθη ὁ Πετιμεζᾶς μετὰ τινος Ζαβιτσάνου δύο συνωμοτικὰς ἐπιστολάς τοῦ Ἀρτεμίου ἃς ἐστελλεν εἰς συστασιώτας ἐν Ἀθῇναις καὶ τὰς ὁποίας κατόρθωσαν ν' ἀφαιρέσουν εἰς Ἀργὸς δι' ἐπίτηδες ἀπεσταλμένου ἐκ τοῦ ταχυδρομικοῦ φακέλλου καὶ νὰ παραδώσωσιν εἰς χεῖρας τῶν κυβερνητικῶν ὀργάνων.

Ὁ Ἀρτέμιος ἄμα μαθὼν τὴν τύχην τῶν ἐπιστολῶν του ἔσπευσε νὰ ζητήσῃ τὸν κ. Πετιμεζᾶν. Οὗτος φυσικώτατα τῷ εἶπεν ὅτι αἱ ἐπιστολαὶ του τὸν ἐξέθετον.

— Καὶ μοῦ τὸ λές; ἀνακράζει ταραχθεὶς ὁ Ἀρτέμιος. Πάινεις τὰ παιδιὰ μου σ' τὸ λαιμό σου!

Τότε ἐχρειάσθη ὅλη ἡ εὐγλωττία καὶ ἡ ἐξαψὶς τοῦ Πετιμεζᾶ ἵνα τὸν πείσῃ ὅτι καιρὸς ἐνόπλου διαμαρτυρήσεως. Ὁ Ἀρτέμιος ἔκαμε τὸν σταυρὸν του, ἔλαβε μάχαιραν καὶ ἀπῆλθεν εἰς τὸ φρούριον, ὅπου τὴν νύκτα τῆς 6ης Φεβρουαρίου ἐκήρυξε τὴν ἐπανάστασιν, ἀφοῦ προηγουμένως ἐφάνη ἐν μέτῳ τοῦ στρατοῦ ὁ Γεώργιος Πετιμεζᾶς, ὅστις τόσῳν ἐξήκει ἐπὶ τῶν στρατιωτικῶν, ὥστε αὐτὸς κυρίως συνετέλεσε νὰ παραταθῇ ἡ ἐπανάστασις μέχρι τῶν ἀρχῶν Ἀπριλίου καὶ νὰ καθ' ἀπὸ τῶν Ἑπάλξεων τοῦ Φρουρίου, τῆς μουσικῆς παιανίζουσας τὸ α' Ἀπ' τὰ κόκκαλα βγαλμένην, τὸ διάταγμα τῆς ἀμνηστείας τοῦ Ὁθωνος.

* *

Δύο ἀνέκδοτα ἐκ τῆς ἐν Σμύρῃν ἐξορίας του διαχέουσι ζωηρὸν ἐπὶ τοῦ χαρακτῆρός του φῶς.

Αὐτὸς καὶ οἱ σύντροφοί του ἐν Σμύρῃν εἶχον μεγάλην πεποίθησιν ἐπὶ τῆς ἀγγλικῆς προστασίας ἀφοῦ μάλιστα καὶ

ὁπὸ τὴν προστασίαν τῆς ἀγγλικῆς σημαίας ἐπάτησαν τὸν τόπον τῆς ἐξορίας των. Ἡλπίζον δὲ ὅτι ἡ προστασία αὐτὴ θὰ παραταθῇ ὅπως δύνανται μάλιστα νὰ ταξιδεύσιν ἀνενόχλητοι.

Τοῦτο εἰς ἐκ τῶν ἐξορίστων παρόντων ὄλων τῶν ἄλλων εἶχε ζητήσει παρὰ τοῦ τότε ἀγγλοῦ προξένου. Αὐτὸς δὲ μετὰ πολλῆς ψυχρότητος :

— Ἄν θέλετε, τοῖς εἶπε, νὰ προμηθευθῇτε κἀνένα τούρκικόν τεσκερέν.

Τότε δὲ Πετιμεζᾶς ὁλος θυμὸς καὶ ἀγανάκτησις :

— Πρέπει νὰ μάθῃτε Κύριε ὅτι εἴμεθα Ἕλληνες, ὅτι οἱ πατέρες μας ὠρκίσθησαν καταστροφὴν εἰς τοὺς Τούρκους, ὅτι μετὰ τῶν αὐτῶν καὶ ἡμῶν ὑπάρχει ἀδιάλλακτον μῖσος καὶ ὅτι ἂν δὲν θέλῃ νὰ μᾶς προστατεύσῃ ἡ Μεγάλη Βρετανία, ἡμεῖς ἔχομεν τὴν προστασίαν τοῦ Θεοῦ.

Ὅτε πάλιν συλληφθέντες οἱ ἐξορίστοι ὠδηγήθησαν ἐνώπιον τοῦ Πασσᾶ τῆς Σμύρνης, οὗτος ἐζήτησεν ἐγγύησιν διὰ νὰ τοὺς ἀφήσῃ ἐλευθέρους :

— Ἐγγύησις, εἶπεν ἐπ'ὀνόματι τῆς συντροφίᾳς τοῦ ὁ Πετιμεζᾶς, εἶναι αὐτὸ τὸ μέτωπόν μας. Ἄν αὐτὸ δὲν σᾶς παρέχῃ ἀρκούσαν ἐγγύησιν, τότε διατάξατε ποῦ πρέπει νὰ κρατηθῶμεν.

Ἐγκαίρως οἱ διοργανώται τῆς Ὀκτωβριανῆς μεταπολίτευσεως εἰδοποίησαν τὸν κ. Πετιμεζᾶν νὰ προσεγγίσῃ εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ νὰ εἶναι ἕτοιμος εἰς πρώτην πρόσκλησιν.

Ἐπὶ αὐστριακοῦ ἀτμοπλοίου ἐπιβὰς ἀγνωστος ἐξῆλθεν εἰς Ζάκυνθον, ὅπου προσεποιήθη τὸν σταφιδέμπορον ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Νικολάου Μιχαλοπούλου, εἶχε δὲ μεθ' αὐτοῦ καὶ τὸν γραμματέα τῆς προσωρινῆς κυβερνήσεως Ναυπλίου, τὸν δημοτικώτατον συμβολαιογράφον καὶ φίλον μας κ. Καλιοντζῆν, λαβόντα τότε τὸ ἐπώνυμον τοῦ Χαρμάνογλου. Ἡ κυβερνήσις τοῦ Ὁθωνος τὸν ἐμυρίσθη καὶ ἐν Ἑπτανήσῳ καὶ ἔλαβεν ὅλα τὰ μέτρα διὰ νὰ συλληφθῇ. Ἀλλ' ὁ κ. Πετιμεζᾶς διέφυγε τὴν καταδίωξιν διὰ τρόπον ὅστις καὶ τώρα ἀκόμα πιστεύομεν νὰ τοῦ προκαλῇ γέλωτας ἀναπολύντος τὴν δραπέτευσίν του. Ὑπῆρχε τότε εἰδὸς τι ἀλληλεγγύης μετὰ τῶν κακούργων Ζακύνθου καὶ τῶν κακούργων Πελοποννήσου. Καὶ οἱ μὲν καὶ οἱ δὲ εἶχον συστήσει ἀλληλοβοήθειαν, διενεργοῦντες αὐτὴν διὰ περαμάτων. Ἐπὶ μιᾷ τῶν λέμβων αὐτῶν ὁ Πετιμεζᾶς μετὰ τοῦ συντρόφου τοῦ ἐπιβὰς ἐπέρασεν ἀντίκρυ ὑπὸ τὸ πρόσχημα κακούργου—αὐτὸς ὁ νῦν παρ' Ἐφέταις Εἰσαγγελεὺς. Ἐξεληθόντες πλησίον τοῦ Κατακόλου ἠναγκάσθησαν νὰ διέλθωσι πεζοὶ διὰ τῶν παμπληθῶν τῆς Ἠλείας σταφιδαμπέλων, ὥς οὗ καταφύγιον εὑρον εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Δαραλέξη. Ἡ περιουσία των ἐξηκολούθησεν ἀνὰ τὴν Πελοπόννησον ὑπὸ διαφόρους μετεμφισμοὺς τώρα ὡς ἱερέων, τώρα ὡς ποιμένων, καὶ ἄλλοτε ὡς ἀνθρακῶν. Ἐως οὗ τὸν Ὀκτώβριον, σχεδὸν ἅμα τῇ προκηρῶσει τῆς Μεταπολίτευσεως, ὁ κ. Πετιμεζᾶς εὑρέθη τὴν νύκτα ἐξωθεν τῆς Πύλης τοῦ Φρουρίου τοῦ Ναυπλίου. Ἄμα τοῦ ὀνόματός του δοθέντος, ἡ φρουρὰ μετὰ φανῶν καὶ λαμπάδων τὸν ἐδέχθη πανηγυρικῶς ἐντὸς τοῦ φρουρίου, ἐν ᾧ ὁ γραμματεὺς του Χαρμάνογλου ἐπλανάτο ἀκόμη εἰς τὰ βουνὰ τῶν Καλαβρύτων.

Πληρεξούσιος τῆς ἐπαρχίας του ἐν τῇ Β. Ἑθνικῇ συνελεύσει ὁ Γεώργιος Πετιμεζᾶς ἐδήλωσε σθένος ψυχῆς ἀκλόνητον, αὐτὸς δὲ ἦτο ὁ ἀρχηγὸς τῶν Ὁρεινῶν, τοῦ Γρίβα διατε-

λοῦντος ὑπ' αὐτόν. Τότε ἱδρυσεν καὶ τὸν πολιτικὸν σύλλογον ἀ' Ῥήγαν τὸν Φεραίον σκοπὸς τοῦ ὁποίου ἦτο ἡ διατήρησις τοῦ πνεύματος τῆς ἐπαναστάσεως. Τοῦ συλλόγου αὐτοῦ μέλη ἦσαν οἱ κορυφαῖοι τῆς νεολαίας, οἱ δύο Δεληγεώργηδες, ὁ Μεσσαπνέζης, ὁ Ἀναστάσιος Γεννάδιος, οἱ Δόσιοι, ὁ Ἰάλεμος, ὁ Πετρόβγλους, ὁ Γλαράκης, ὁ Γούδας. Ὁ Βούλγαρης πολλάκις ἀπεπειράθη παρὰ τῷ Πετιμεζᾶ τὴν διάλυσιν τοῦ Συλλόγου, ἀλλ' ἅπασαι αἱ ἀπόπειραι τοῦ ἐναυάγου εἰς τὴν ἐπίμονον ἐκείνου ἀρνήσιν.

Ἐπὶ τῆς Μεσοβασιλείας ἐχρημάτισεν ὑπουργὸς τῶν Ἑσωτερικῶν καὶ προσωρινῶς τῆς Δικαιοσύνης.

Αὐτὸν δ' ἔχουσα ὑπ' ὄψιν ἡ μήτηρ τοῦ Γεωργίου ἡσθάνετο ἀνησυχίαν τινὰ βλέπουσα τὸν υἱὸν τῆς ἀπερχόμενον εἰς Ἑλλάδα.

Ἐρωτηθεῖσα τὴν αἰτίαν ὑπὸ τίνος τῶν μελῶν τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπιτροπῆς ἥτις εἶχεν ἀπέλθει εἰς Κοπενάγην ὅπως προσφέρῃ τῷ Γεωργίῳ τὸ ἑλληνικὸν στέμμα λέγεται εἰπούσα :

— Πῶς νὰ μὴν ἀνησυχῶ, ἀφοῦ ὁ ὑπουργὸς τῶν Ἑσωτερικῶν ἐν Ἑλλάδι εἶναι συνάμα καὶ πρόεδρος τοῦ Δημοκρατικοῦ Συλλόγου ;

Οὕτως ἀπὸ τῆς πρώτης γεννήσεώς της ἡ δευτέρα ἑλληνικὴ δυναστεία ἐπέπρωτο νὰ προστρίβηται μετὰ τῆς δημοκρατίας !

Καὶ ἐπειδὴ ὁ λόγος περὶ Βασιλέως ἂς προσθέσωμεν ὅτι ἐν τῇ Ἑθνικῇ Συνελεύσει ὅτε δι' ἀνευφημιῶν ἀνηγορεύθη Βασιλεὺς τῶν Ἑλλήνων ὁ Γεώργιος Α'. μόνη φωνὴ κατὰ τῆς φελλαχικῆς αὐτῆς ὑπακοῆς ἦτο ἡ τοῦ Γεωργίου Πετιμεζᾶ, εἰπόντος τὸ περίφημον ἐκεῖνο :

— Ἐδῶ προκειμένου περὶ γάμου ἐρωτῶμεν καὶ ἐξετάζομεν ποῖαν παίρνομεν καὶ περὶ Βασιλέως θὰ πάμε σ' τὰ τυφλά ;

Ῥιζοσπαστικώτεροι δὲ οἱ ἐκ Κεφαλληνίας Βουλευταὶ Ἰωσήφ καὶ Ἀνδρέας Μομφεράτοι, ἀντίτυπα τῶν Ἰακωβάτων, διεμαρτυρήθησαν καὶ ἀνεχώρησαν, τοῦ πρώτου εἰπόντος διὰ τῆς ἰδίας του προφορᾶς :

— Τὸ λοιπὸν θὰ ἐκλέξητε Βασιλεῖ ; Ἐ! τότες πάμ' ἐμεῖς σ' τὴν Κεφαλλονιά.

Τὸ 1865 ἡ ἐπαρχία του τὸν ἀπέστειλε καὶ πάλιν Βουλευτὴν. Ἀλλὰ μεθ' ὅλην τὴν ψήφισιν τοῦ ἐκλογικοῦ νόμου, ὅστις ἐθεωρήθη τότε ὡς δρακόντειος διὰ τὰς ἐναντίον πάσης ἐκλογικῆς νοθείας ἐπιβαλλομένας ποινάς, ὁ μεγαλοφυὴς καλπονοθευτὴς Σωτῆρης Πετιμεζᾶς διενήργησε τὴν διαδόχτον ἐκείνην καλπονοθεσίαν τοῦ δήμου Κλυτωρίας, ἥτις ἔμεινε παροιμιώδης εἰς ὅλα τὰ μετὰ ταῦτα ἐκλογικὰ χρονικά. Ὁ Βούλγαρης πρωθυπουργῶν ἐπεκύρωσε τὴν ἐκλογὴν, κερδίσας οὕτω ἀντὶ ἐνὸς Πετιμεζᾶ (τοῦ Γεωργίου), ἀντάρτου πάντοτε εἰς τὰ δεσποτικὰ φρόνημά του, δύο Πετιμεζάδες, τὸν Σωτῆρα μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του Λεωνίδα).

Ἐκτοτε ὁ Γεώργιος Πετιμεζᾶς ἀπογοητευθεὶς ἀπεχώρησε τῆς ἐνεργοῦ πολιτικῆς μεταστάς καὶ αὖθις εἰς τὴν ἡρεμὴν δικαστικὴν λειτουργίαν, εἰς ἣν μέχρι τοῦδε διατελεῖ, αὐξάνων τὴν περὶ ἀκεραιότητος φήμην του καὶ τὴν πρὸς αὐτὸν ὡς πρότυπον πολίτου ὑπόληψιν τῶν συμπολιτῶν του.

Συντρέχει πολύ, ὅτι τοιοῦτος ἀνὴρ διαχειρίζεται σήμερον τὰς ἀνακρίσεις. Ὁ ἀγαθὸς τῆς Μεταπολιτεύσεως Δαίμων διότι εἶχε καὶ τὸν κακὸν αὐτῆς δαίμονα—διὰ τοῦ κ. Γεωργίου Πετιμεζᾶ ἐκδικεῖται σήμερον ἂν τόσαι ἐθνοσωτήριοι ἐπαγγελίαι ἔμειναν ἀργαί, ἂν τόσον ὀγλίγωρα τοὺς ζεφύρους τῶν ἐθνικῶν ἐλευθεριῶν διεδέχθη ἡ ὑπὸ τὸ προσωπεῖον αὐτῶν ἀκολασία, ἥς σήμερον μόλις ἀπεκαλύφθησαν οἱ εὐρωπαικῶντες καρποὶ, προκαλοῦντες τὸν ἕμετον καὶ τὴν ἀγανάκτησιν.

Ὁ κ. Πετιμεζᾶς εἶναι εὐτυχὴς ὅτι ἡ πατρίς ὡς ἐκ τῆς θέσεώς του εἰς αὐτὸν ἀνέθεσε τόσῳ ὑψηλὴν ἐντολὴν, ἵσῃν εἰ μὴ καὶ ἀνωτέραν ἐκείνης εἰς ἣν κατὰ τὴν Μεταπολίτευσιν ἐκάλεσεν αὐτὸς ἑαυτὸν, προκινδυνεύσας ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας. Ὁ περὶ τιμῆς ἀγὼν εἶναι πολλὰκις εὐγενέστερος τοῦ περὶ συντάγματος.

Μὰ τί χρόνος!

Μὰ τί ὠραῖος χρόνος αὐτὸς ὁ φετεινὸς, μὲ μυστικὰ μεγάλα κ' ἀλλόκοτα γεμάτος . . . μᾶς ἐξυπνᾷ μὲ νέα πολλὰ ὁ πετεινὸς, καὶ εἰς τὸ πόδι ὅλο εὐρίσκεται τὸ κράτος. Τοῦ Δομοκοῦ, τῆς Πιπύνας γενναῖα κατακτήσεις, ἐντάλματα καὶ κλέφταις καὶ τόσαι φυλακίσεις.

Τῆς φυλακῆς ἡ πόρταις ἀνοίγουν πέρα πέρα, καὶ δέχονται ἀθώους καὶ εὐγενεῖς κυρίους, ὅπου γυμνοὶ στὸν κόσμον ἐφαίνοντο μὲν ἡμέρα, καὶ ἔξαφνα τὴν ἄλλῃ τοῦ βλέπαμε πλουσίους. Καὶ νὰ παραχαράκται, καὶ νὰ καὶ πειραταί, ὑπάλληλοι σπουδαῖοι κ' ἀκόμη βουλευταί.

Ὡ σὺ, θεὲ μεγάλε καὶ ὕψιστε Ἑρμῆ, καὶ σήμερα ὁ Ἑλλήν λατρεῖα σου προσφέρει κ' ἂν πρὸς τιμὴν σου τώρα δὲν στήνωνται βωμοί, μὰ σὲ τιμᾷ, νομίζω, τοῦ Ἑλλήνος τὸ χέρι. Ὡ! δεῖξε καὶ σ' ἐμένα, Ἑρμῆ, καινούριον τρόπο ὁμογενὲς νὰ γίνω χωρὶς κανένα κόπο.

Ἄ! τώρα τέλος πάντων κ' ἐγὼ καταλαβαίνω πῶς τρέχουν μὲ ἀμάξια καμπόσοι καὶ λακέδες καὶ εἶναι τὸ πουγγὶ των παράδες φορτωμένο . . . ὦ! τρεῖς εὐλογημένοι νὰ ᾔσθε, καὶ μέδες! Κ' ἐγὼ νὰ μὴ χαράξω οὐτ' ἓνα καϊμέ; ὦ! δόξα εἰς τοὺς ἄλλους κ' ἀλλοίμονο σ' ἐμέ!

Μὰ τί ὠραῖος χρόνος αὐτὸς ὁ φετεινός! ἀληθινὰ ἐβγῆκαν τὰ τόσα ὄνειρά μας, γελοῦν βουνὰ καὶ κάμποι, γελᾷ κ' ὁ οὐρανός, κ' ἰδοὺ ἡ Θεσσαλία ἀνοίγεται ἡ μπροστά μας. Ὡ! πλέξετε στεφάνια μ' ὀλόχρυσαις κορδέλαις εἰσεῖς τῆς Θεσσαλίας ἀγόρια καὶ κοπέλαις.

Ὁ ἄ! δῆτε τέλος πάντων καὶ σεῖς ἐλευθερία, θὰ μάθετε ἀμέσως τὰ ἔθνη μας, τοὺς τρόπους, θὰ γίνετε μαζί μας καὶ σεῖς μὲν συμμορία, τῶν Ἱεροσολύμων νὰ γδύσουμε τοὺς τόπους. Ἐμεῖς ἐσὼς τοὺς σκλάβους θὰ κλέβουμε μὲ λύσσα, καὶ σεῖς ἐμᾶς, καὶ ἔτσι θὰ ἤμαστ' ἴσα ἴσα.

Souris

ἈΘΗΝΑΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ.

Ἐβλεπέ τις τὴν εἰκόνα ὠραίας κόρης, ὅτε κατὰ διαβολικὴν πείραξιν ἐπτερνίσθη.

— Γεῖά σου, τῷ εἶπεν ἡ κόρη.
— Κυρία μου, ἀπήντησεν ἐκεῖνος, ὅταν βλέπει τις τὸν ἥλιον πτερνίζεται.

Ὁ Κ. εἶναι κατὰ φαντασίαν ἀσθενής· πάντοτε παραπονεῖται ὅτι ὑποφέρει ἀπὸ κάτι τι.

— Ὡ! ἀδελφε τοῦ ἀπαντᾷ ὁ Α. αἰωνίως φωνάζεις, καὶ διὰ τὸ παραμικρὸ πρᾶγμα χαλνᾷς τὸν κόσμον, ἐγὼ δ, τι καὶ ἂν ἔχω σιωπῶ, καὶ ἂν ἀποθάνω ἀκόμα!!

Ὁ Κ. ὅστις ἦτο πρό τινων ἡμερῶν ἐν Βιέννῃ ἤθελε νὰ ἐπισκεφθῇ τὸ ὠραιότερον καφενεῖον τῆς πρωτευούσης. Συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ φίλου του Α. ὅστις τῷ παρατηρεῖ:

— Ναί, ἀλλὰ πρέπει καὶ νὰ καθήσουμε.
— Δὲν εἶναι ἀνάγκη, προσποιούμεθα ὅτι ζητοῦμεν κάποιον.
— Μάλιστα, μείνε σὺ ἀπ' ἐξω καὶ πηγαίνω ἐγὼ ποῦ με γνωρίζουνε.

Ὁ Ἀγαθόπουλος ζητεῖ νὰ περάσῃ τὴν ὁδὸν Αἰόλου.

— Ὁ σὲ δὴ ὁ Κάπα, τοῦ λέγει εἰς φίλος του, ποῦ τοῦ χρωστᾷς.
— Δὲ βαρεῖσαι, ποῦ νὰ μὲ δῇ, ἀφοῦ εἶμαι μύωψ!!

Κομπῇ τὸ σῶμα Κυρία περιπατεῖ εἰς τὰς στήλας κρύπτουσα ὅλον τὸ πρόσωπόν της ὑπὸ ἐρυθροῦν ἀλεξήλιον.

Ὁ Β. ὅστις ἐπέισθη ὅτι εἶναι ὠραία ζητεῖ νὰ τῆς πωλήσῃ διαμαρτυρήσεις κατὰ τοῦ ἀλεξήλιου τὸ ὅποιον τοῦ κρύπτει τὴν καλλονὴν της.

— Αὐτὴ ἡ ὀμπρέλλα . . . ψιθυρίζει εἰς τὸ αὐτὴ τῆς ἐρωτικώτατα.

Ὅτε στρέφεται πρὸς αὐτὸν σκελετώδης μορφή.

— Εἶναι πολὺ εὐεργετικὴ, λέγει ὁ Β. συνεχίζων τὴν φράσιν του.

Ὁ κ. Ἀναστάσιος Γενναδίος ἐπρόκειτο τῆς προάλλαις νὰ παρουσιασθῇ εἰς τὸν Βασιλέα. Εἰς τὸν προθάλαμον ἔτυχε καὶ ἄλλος Καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου, εἰς ὃν ἐγένετο προτίμησις νὰ παρουσιασθῇ πρὸ τοῦ κ. Γενναδίου. Οὗτος λαμβάνει τὸν πῖλόν του καὶ τὴν ράβδον του καὶ ἀναχωρεῖ, ἐνῷ ὁ ὑπασπιστὴς τῆς ὑπηρεσίας ζητεῖ νὰ δικαιολογήσῃ τὴν γενομένην προτίμησιν.

— Εἶναι Καθηγητὴς, τῷ λέγει.
— Εἶμαι καὶ ἐγώ.
— Μὰ εἴσθε παυμένος.
— Ἄ! δὲν σημαίνει . . .